också viktigast för gående personer.

Både Drätselkommissionen och överståthållaren tyckte att Owen borde få det begärda tillståndet men lade till att bron skulle vara försedd med en vindbrygga, så att vanliga mälarfartyg kunde passera igenom den. Så blev också Kungl. Maj:ts beslut den 24 juli 1830.

Drätselkommissionen diskuterade också villkoren för det lån på 10 000 riksdaler banko som Owen begärt. Man beslöt bevilja ett sådant lån, men Owen skulle inte få någon del av lånet förrän bron var helt färdigbyggd.[261] I slutet av 1830 återkom Owen och berättade att brons sträckning nu var bestämd att gå mellan Rosenbad och Myntgränd. Samtidigt begärde han att lånet skulle ökas med 5 000 riksdaler, men det avvisade Drätselkommissionen.[262]

Det dröjde innan Samuel Owen kunde börja sitt broarbete, men i juni 1831 fick han tillstånd av Drätselkommissionen att inhägna ett område i Myntgränd för att uppföra en av hängbrons två bärande pelare eller obelisker, som de kallades i den beskrivning med teckning av bron som var införd i skriften *Stockholm förr och nu* år 1837.

Där beskrivs att brons totala längd skulle bli 306 alnar, att varje obelisk var 34 alnar åtta tum hög och att bron nu gjordes 3,75 alnar bred. Dess höjd över vattenytan skulle bli 4 alnar, och brons totala vikt blev 258 skeppund och 16 lispund. Bron skulle utan vidare kunna bära 2 000 personer innan någon sträckning av materialet uppstod.

För att kunna bygga bron anlade Owen ett stort valsverk vid sin verkstad med en mumblingshammare på 26 skeppunds tyngd.[263] Owen lyckades också uppföra de bärande pelarna för sin bro, men att få bron färdig till sommaren 1832 var omöjligt. Han skrev därför i november till Drätselkommissionen och bad att få anstånd till slutet av 1833. Kommissionen svarade att detta var ett ärende som den inte kunde ta ställning till.

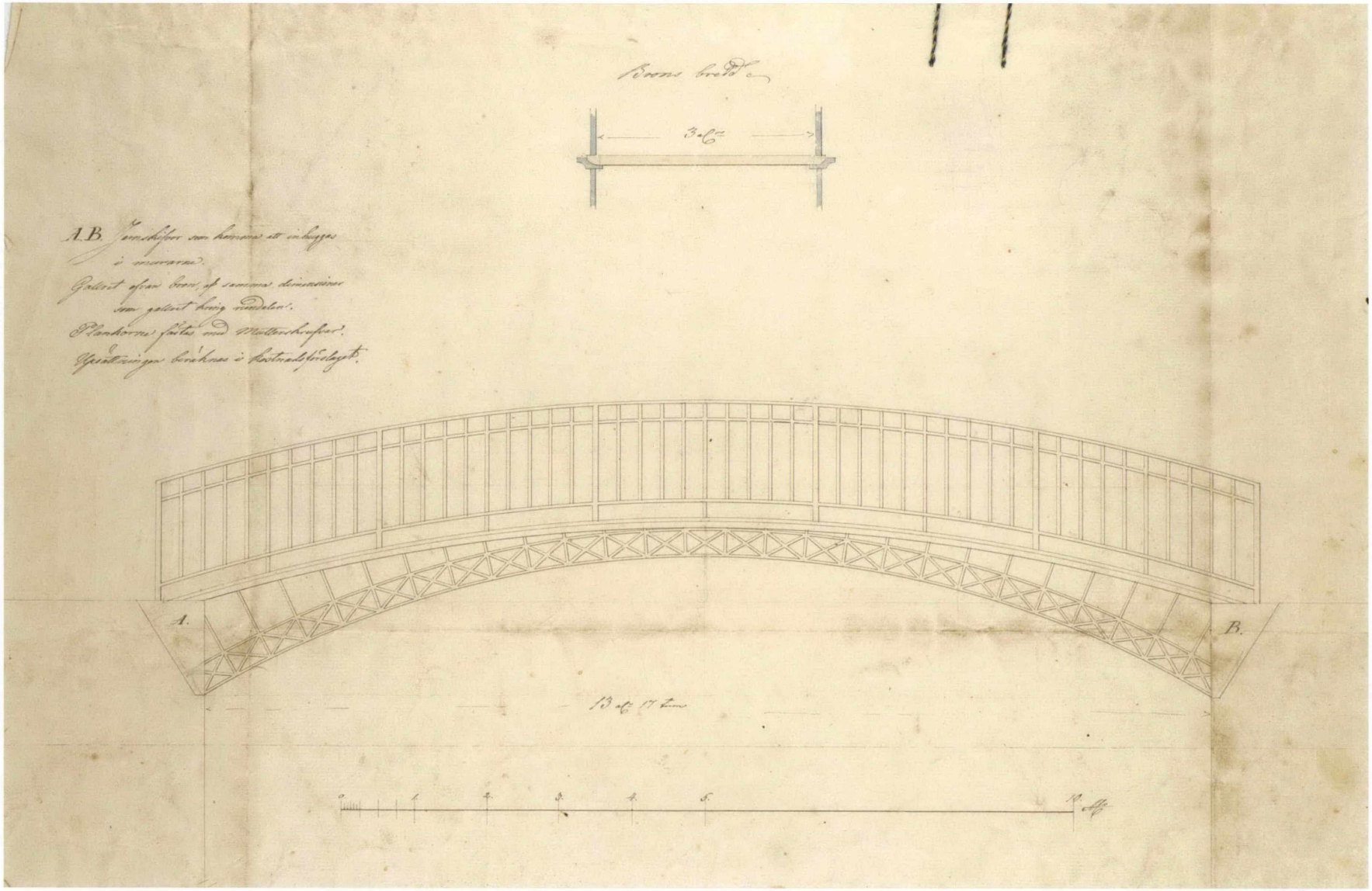
Owen kontaktade därför Kungl. Maj:t och bad om hjälp så att han kunde få ut något av det utlovade lånet från Stockholms stad. Svaret den 1 april 1834 blev att lånet inte var en rättighet. Först när bygget var klart skulle staden pröva om den tänkte betala ut något.[264] På grund av detta besked stoppades brobygget.

I samband med Samuel Owens konkurs uppskattade han värdet av den påbörjade men aldrig färdigbyggda hängbron vid Rosenbad till 33 000 riksdaler, ett orimligt belopp. Ingen spekulant ville genomföra bygget av denna bro, där det enda som gjorts färdigt var de två tackjärnskolonnerna vid landfästena. I februari 1844 såldes dessa för bara 1 701 riksdaler banko till grosshandlaren Liljewalch.[265]

Järnbro vid Strömparterren

Arbetschefen Lidströmer vid Stockholms börs-, bro- och hamnbyggnadskommitterade hade fått i uppgift att ta fram ett förslag till utformning av en promenad-

MOTSTÅENDE SIDA:
Visionär bild av Owens planerade hängbro över Norrström som påbörjades 1831 men inte färdigställdes. Bilden av A. Hårdh infördes i artikeln "Utsigt af Stockholm" i boken *Stockholm förr och nu,* utgiven 1837.

Ritning till den bro som Owen byggde vid Strömparterren 1832.

plats på den halvrunda platsen mitt i Stockholms ström öster om Norrbro som senare fick heta Strömparterren. I den plan som han lade fram på våren 1831 ingick inte bara en kafébyggnad, en grusad plan och olika planteringar. Han föreslog också en järnbro över den kanal som vid den här tiden delade platsen mitt itu och menade att Owen, ägaren till Åkers styckebruk von Wahrendorff och kanske några andra borde erbju-

das att lämna anbud på en sådan bro.[266]

Trots förlängd tid fick man inte in några anbud förrän den 1 december. Owen erbjöd sig då att bygga denna bro för 1 100 riksdaler banko. Kammarherre Virgin kom också med ett förslag men ville ha 2 000 riksdaler i ersättning, och von Wahrendorff ville först överlägga med Lidströmer om möjliga ändringar i projektet. Det blev Owen som fick bygga bron vid Strömparterren och den blev klar på sensommaren 1832.

Denna Stockholms andra järnbro, efter den vid Manilla, fanns kvar till omkring 1870. Då togs den bort, och kanalen som delade Strömparterren täcktes över med bräder.[267] Långt senare fylldes den igen.

Folkliv vid Strömparterrens ångslupsbrygga på 1860-talet, till vänster Owens bro. Träsnitt av G. Janet i *Ny illustrerad Tidning* 1866.